

Rikos

Juoksin. Rintaani koski, enkä tiennyt kuinka kauan vielä jaksaisin. Jalat tuntuivat painavilta, hiki puski valkoisen paitani selkämuksesta läpi ja minun oli vaikea hengittää. Normaalisti vietin kaiken vapaa-aikani television tai sarjakuvien parissa, eikä harrastuksiini kuulunut liikunta missään muodoissa. Nyt se kostautuisi.

Pysähdyin ja otin tukea vieressäni olevasta männystä. Polku kiemurteli läpi kangasmaaston, mutta en tiennyt tarkalleen missä olin. En ollut koskaan liikkunut yksin näin syvällä metsässä, joten tilanne oli minulle uusi. Annoin hengitykseni tasaantua ja vilkuilin ympärilleni. Olin eksynyt, joten rojahdin väsyneenä kanervikkoon ja pyyhin hikeä otsaltani. Kaaduin lopulta selälleni ja mietin missä ihmeessä olin.

Lääkkeistä johtuen ajatukseni olivat sekavia ja olin hukannut tyystin suuntavaistoni. Minua itketti ja oksetti samaan aikaan. Yskin ja syljin limaa suustani. Yritin vetää ilmaa keuhkoihini, mutta kuitenkin tuntui, että tukehtuisin. Mitä helvettiä olinkaan mennyt tekemään.

Käänsin päätäni ja kuuntelin öisessä metsässä kantautuvia ääniä. Huutoja, joista tiesin, että minua seurattiin. Ensin niitä kuului vain takaa, mutta kohta ne siirtyivät sivuilleni. Ensin oikealle ja sitten vasemmalle. Olin varma, että ne yrittivät piirittää minua. Se mitä olin tehnyt oli väärin ja minua jahdattiin. Ne halusivat saada minut kiinni.

Vaikka voimani olivatkin jo lopussa, pakotin itseni jatkamaan. Täytyisi päästä kauemmaksi ja nopeasti. Jos jaksaisin kaupunkiin asti, voisin piiloutua, eikä kukaan takaa-ajajistani löytäisi minua. Sisäinen ääneni käski kiirehtimään, koska aikaa ei olisi enää hukattavaksi.

Epätoivoinen juoksuni, joka muistutti enemmän kuivalle maalle joutuneen kalan räpiköintiä kuin urheilijan viimeistelyä suoritusta, muuttui nopeasti hölkäksi ja hölkkä lopulta laahustavaksi kävelyksi. Sydämeni hakkasi ja minua alkoi pyörryttää. Heti loivan ylämäen jälkeen päätin eksyttää seuraajani ja vaihdoin suuntaa. Ensin vasemmalle ja seuraavasta risteyksestä oikealle. Tieto takaa-ajajista sai minut levottomaksi ja vaikka rintaani pisti, yritin taas kiristää juoksuani. Väistelin eteeni tulleita pensaita ja etsin samalla katseellani jotain minne voisin piiloutua. Tarkkaavaisuuteni kuitenkin herpaantui hämärässä, joten kompastuin polun yli kasvaneeseen juurakkoon ja kaaduin. Kipu nilkassani tuntui sietämättömältä ja jouduin sylkemään suustani havunneulasia. Irvistin, mutta yritin olla huutamatta ääneen, koska en halunnut paljastaa missä olin. Kyyneleet valuiivat, mutta otin tukea suuresta siirtolohkareesta ja pakottauduin ylös. Vilkaisin jalkaani ja huomasin, että veri oli värjännyt vaatteeni punaisiksi. Pystyisinköhän jatkamaan? Otin muutaman varovaisen askeleen, painoin kädelläni veristä jalkaani, ja vaikka nilkkaani koski, päätin jatkaa hidasta etenemistäni.

Kuivasin silmäni, koska miehet eivät itkeneet. Muistin kuinka koulun pojat nauroivat ja ajoivat minua takaa. Muistin vieläkin mitä ne tekivät, kun saivat kiinni. Ei enää koskaan sitä

nöyryytystä. Nyt en jäisi kiinni.

Puusto harveni ja edessäni avautui suo, jonka yli johtavat pitkospuut näyttivät päivän sateiden jälkeen liukkailta. Hiljensin vauhtiani ja katsoin toisella puolella nousevaa kuusikkoa. Epäroin, koska pelkäsin avoimia paikkoja. Ainakin pimeällä. Huudot kaikuivat takanani ja näin jo taskulamppujen valokuovat ylläni oksistossa, joten minun pitäisi tehdä päätös nopeasti.

Muistin sirkuksessa lapsena näkemäni trapetsitaiteilijan, joka tasapainoili vaijerilla korkealla katsomon yläpuolella. Keräsin ajatukseni ja muutuin pelottomaksi esiintyjäksi. Levitin käteni ja päätin olla kaatumatta. Kuulin kuinka yleisö hurrasi minulle, kun näytin ilmiömäiset kykyni ja tasapainoilin kiikkerillä pitkospuilla. Tein voltteja, hypin, kävelin käsilläni. Olin hurmaantunut, koska olin voittanut viimein pahimmat pelkoni. Juoksu, viimeinen hyppy ja jalkojeni alla oli jälleen kuivaa maata. Kumarsin yleisölleni ja hävisin kuusikon suojiin. Minua nauratti.

Suon jälkeinen maasto muuttui kosteaksi ja minun täytyi liikkua varovaisesti, jotta en jättäisi jälkiä. Niitä olisi helppo perässäni tulevien seurata, joten hypähtelin kiveltä toiselle. Tiesin olevani ylipainoni takia hieman kömpelö, mutta suoriuduin tehtävästä ja tiesin, tai pikemminkin toivoin, aiheuttaneeni etsijöilleni ylimääräistä vaivaa. Katsoin taivaalle, jossa aurinko alkoi jo nousta. Minun kannattaisi jatkaa lähimmälle tielle, koska maastossa liikkuminen oli todella hidasta. Tiellä pystyisin kulkemaan huomattavasti nopeammin, vaikka kiinnijäämisen riski olikin ilmeinen.

Viimein polku leveni, kuusikko muuttui helppokulkuseksi hiekkaharjuksi ja tiesin tullessi asutuksen lähetyville. Kauempana näkyi pelto, jonne kyläläiset olivat jo koonneet tarvikkeitaan. Aamu oli kirkastumassa ja päivästä tulisi helteinen, oiva päivä heinätöille. Pellon keskellä oli lato, jossa näin liikettä. En voinut mennä lähemmäksi tai minut huomattaisiin, joten pysähdyin ja kyyristyin polun vieressä kasvavan pajukon suojiin. Tässä voisni tarkkailla tapahtumia ilman, että joutuisin näyttäytymään.

Samalla, kun keräsin voimiani ja mietin miten jatkaisin, palautin mieleeni edellisen yön tapahtumia, jotka tuntuivat vieläkin liian sekavilta ollakseen totta. Tilaisuus oli tullut eteen kuin vahingossa. Se yksi, josta en liiemmin pitänyt, oli kääntänyt selkensä. Vaikka ymmärsinkin tekoni, olin tehnyt väärin. Sen olisi pitänyt tietää, että olin äkkipikainen, eikä minua saanut suututtaa. Se oli ärsyttänyt, ja tehnyt sen tarkoituksella. Minulle ei kannattanut huutaa, koska menetin helposti malttini. Kun hermostuin, ääni puhui minulle, ja se sanoi ikäviä asioita, joita en olisi saanut kuunnella.

Lukitun etuoven lasi oli rikkoutunut helposti, joten olin päässyt pakenemaan. Kuulin huudot ja tiesin, että ne lähtisivät perääni. Juoksin ohi nurmikon, hyppäsin yli aidan ja jatkoin matkaani suoraan tutun metsikön läpi tielle. Tiellä ei ollut turvallista liikkua, joten jatkoin ojan yli metsään. Minulla ei ollut päämäärää. Halusin vain päästä pois. Juoksin.

Havahduin ajatuksistani, kun kuulin läheltäni kovaäänistä puhetta. Pellolla työskentelevät kyläläiset eivät kiinnittäneet metsään, eikä minua suojaavaan pajukkoon, mitään huomiota, joten ihmiset huutelivat ja naureskelivat ilmeisesti toisilleen. Tunnelma tuntui olevan hilpeä, mutta ehkä ne nauroivat minulle ja sille mitä olin mennyt tekemään. Oliko tieto minusta ja teostani kulkeutunut jo heidän korviinsa?

Oksa katkesi vierelläni. Nostin päätäni ja näin edessäni nuoren tytön, joka seiso hiljaa ja katsoi minua hämmästyneenä. Päällä oleva ruudullinen mekko oli kulunut ja siniset kumikengät näyttivät muutamaa numeroa liian suurilta. En osannut sanoa mitään. En edes tiennyt miten nuorille tytöille puhuttiin. Tiesikö se, että minua etsittiin? Vai oliko hän tullut etsimään minua? Ehkä hän oli yksi takaa-ajajistani? Hetken seisottuaan tyttö kääntyi, otti askeleen taaksepäin ja teki lähtöä.

Otin sitä kädestä ja vedin. Tyttö yritti huutaa, joten peitin kasvot kädelläni ja painoin. Tytön silmät suurenivat, luultavasti pelosta, mutta painoin kättäni lujempaa ja käskin sen olemaan hiljaa. Tyttö yritti päästä irti ja kutsua apua. Se ymmärsi kuka olin ja halusi, että jäisin kiinni. Otin toisen käteni ja asetin sen tytön kaulalle. Puristin kovempaa. Sen pitäisi rauhoittua ja olla huutamatta. Tyttö jatkoi riuhtomistaan. Se raapi ja potki minua, eikä ymmärtänyt lopettaa. Se halusi, että paljastuisin. Se halusi, että ne saisivat minut kiinni ja joutuisin vastaamaan teoistani. Ääni käski puristaa niin lujaa kuin pystyisin. Suutuin, suljin silmäni ja odotin. Yritin ajatella jotain miellyttävää, koska silloin pahat asiat aina häviävät. Tunsin, kuinka tyttö ei enää vastustellut allani. Se ymmärsi, että en tarkoittanut mitään pahaa, joten päästin hitaasti irti ja raahauduin kauemmaksi.

Avasin varovaisesti silmäni ja näin, kuinka tyttö katsoi taivaalle hiljaa, liikkumatta. Sen vaaleat kasvot näyttivät rauhallisilta, enkä ymmärtänyt miksi se ei katsonut, eikä puhunut minulle. Se ei hymyillyt, eikä itkenyt. Ehkä se oli suuttunut, vaikka halusin vain rauhoitella sitä. En tarkoittanut satuttaa tai pelästyttää. Minähän olin pohjimmiltani kiltti.

Luonto ympärilläni oli hiljainen. Kaaduin selälleni, katsoin taivaalle ja hengitin. Valkoiset pilvet ja sininen taivas näyttivät kauniilta. Ääni ei puhunut minulle enää, joten oloni oli rauhallinen ja pystyin taas hymyilemään. Jatkaisin kohta pakoani, mutta nyt halusin unohtaa kaiken ja levätä hetkisen.

En kuullut, kun ne tulivat taakseni. Joku huusi ja tarttui hiuksiini vetäen minut ylös. Tuntematon mies väänsi kättäni niin, että minuun sattui. Kaaduin maahan ja tunsin kuinka mies painoi jalallaan selkääni. En pystynyt liikkumaan. Näin, kuinka tytön päälle vedettiin suuri valkoinen lakana, joten olikohan sille tullut kylmä? Miksi ne eivät vain käskeneet sen nousta? Olivat ne kuitenkin saaneet minut jo kiinni.

Ylilääkäri Tossavainen piteli kasvojaan ja itki. Sen valkoisen takin etutaskussa oli värikkäitä kyniä, joita sain joskus terapiaistunnoissa lainata. Kaksi isokokoista mieshoitajaa puki ylleni

pakkopaitaa, joten huusin ja pyysin niitä lopettamaan. En pitänyt tästä, mutta olin kuulemma pettänyt niiden luottamuksen ja olin muuttunut vaaralliseksi. Toinen miehistä löi nyrkkinsä kasvoihini. Pyysin häntä kohteliaasti lopettamaan, koska tuollainen käytös oli väärin. Vastusteluni ei auttanut, koska se löi minua uudestaan ja kiroili. Minulla ei ollut sen mielestä enää oikeutta elää. Miksi se vihasi minua? Ylilääkärihän oli sanonut, että ketään ei saisi vihata. Kaiken lisäksi veri sotkisi uudet vaatteeni.

Jostain syystä en päässyt omaan tuttuun huoneeseeni, vaan minut kannettiin kellariin, jossa seinät olivat kiveä, käytävissä ei ollut valoja ja ovet pysyivät aina lukittuina. Ne sanoivat, että olin osastolla, josta en pääsisi pois enää koskaan.

Täällä oli pimeää ja minulle tuli kylmä. Tämä hiljaisuus tuntui ahdistavalta. Itkin, huusin ja pyysin avaamaan oven. Hakkasin nyrkeilläni seinää, koska minua pelotti ja halusin pois. Kyllä minä voisin pyytää anteeksi hoitaja Karvoselta, että olin mennyt ottamaan hänen eväsvanukkaansa luvatta.

Kirjoittaja : Misfit